

aandssvage Børn, som maa afvises, fordi der ingen Plads er til dem, og der er mange sindssyge, jeg tror 700—800, i vort Land, som ikke kunne finde Optagelse paa Anstalterne, fordi der ingen Plads er til dem. Vi ere altsaa meget tilbage. Naturligvis have vi gjort noget, men vi have ikke noget at staa op og prale af.

Saa siger den højtærede Minister, at vi maa dog ogsaa, naar vi tale om Toldloven, huske paa, at Befolkningen er fri for Skat og Told paa Livets Fornødenheder; han tænker her paa Brød, Smør og Kød. Men paa den anden Side have vi jo dog en Række Livsfornødenheder, som ere stærkt beskattede, f. Eks. Sukker, Kul, Salt og Petroleum; det er alt sammen Fornødenheder, som den store Befolkning ikke paa nogen Maade kan undvære, det er Livsfornødenheder omtrent af lige saa stor Vigtighed som Brød og Smør, saa vi maa ikke tro, at Befolkningen i vort Land slipper særlig billigt, naar Talen er om Toldbyrder; og naar vi for øvrigt huske paa, at den Told, der opkræves, er saa stor, at f. Eks. en Landarbejder af sin ringe Indtægt maa udrede 36 Kr. aarlig i Toldafgift, saa tror jeg nok, man tør sige, at der er ingen, der ere saa haardt beskattede som de Folk, der have saa ringe en Indtægt. Det glæder mig naturligvis at høre, at den højtærede Finansminister nu har under Overvejelse at komme frem med en Toldlov. Ja, lad os haabe, at det maa ske, til Rigsdagen atter træder sammen, og lad os haabe, at vi da maatte kunne faa den længe tiltrængte Reform af vor forældede Toldlovgivning.

Birk: Jeg ønsker kun at gøre den Bemærkning, at mit Parti har jo ikke haft nogen særlig Indflydelse paa denne Finanslov, og vi ere for saa vidt ogsaa uden Ansvar for dens Indhold og uden Ansvar for det lidet gunstige finansielle Resultat. Om de enkelte Bevillinger skal jeg kun sige, at der neppe blandt dem vil være nogen, som vi i og for sig principielt ere imod. Den eneste Bevilling i alt Fald, som jeg ved et Skøn kan se kan volde nogen Vanskelighed, og for hvilken jeg reserverer mig min Stilling, er den Bevilling til Berner-Bureauet, vi vedtog ved 2den Behandling. Atter i Aar maa jeg tillade mig at udtale, at Finansloven lider af de mange 2-Ører, som vi bevilge til saa mange smaa bitte Formaal. Jeg tror, at vi i Virkeligheden noget ere komne ind paa en Uvej der, delvis under Pres af de forskellige Partier og ikke

mindst da af Socialdemokraterne, idet vi bevilge en 2-Øre og en 5-Øre saa til det Formaal og saa til det Formaal og derved stykke Finansloven ud i en Række Smaabevillinger, som i og for sig kunne se meget pæne ud, ogsaa i Agitationen, men som ikke ere i Overensstemmelse med en sund Finanslovpolitik, hvis Maal dog maa være, at Staten skal kunne gennemføre de store Ting og ikke spille sin økonomiske og politiske Kraft paa lutter Smaabevillinger.

Jeg maa tillade mig her at gøre den Bemærkning, at dette Finanslovsforslags Udgiftsside er svulmet op paa Grund af de ekstraordinære Bevillinger paa § 27, altsaa Bevillinger, der delvis høre ind under Trafikministeriet: offentlige Arbejder og Byggeforetagender. Der maa jeg gøre den Henstilling til den højtærede Minister, jeg gør det kun paa mine egne Vegne, idet jeg ikke har haft Lejlighed til at tale med mine Partifæller derom, at han ikke bruger for mange af disse Bevillinger i Aar. Sagen er den, at vi staa øjensynlig ved eller ere maaske allerede midt i en Periode, som man for en hel Del kan kalde en Spekulationsperiode, og under saadanne Forhold vil det efter mit Skøn altid være Statens Opgave at holde igen paa ny Bygninger og ny Foretagender, idet den private Foretagsomhed beskæftiger al den Arbejdskraft, der er. Og det er mit Haab, at Staten til Gengæld, naar om 3—4 Aar den daarlige Periode falder ind, da vil forcere sit Arbejde. Jeg henleder den højtærede Ministers Opmærksomhed paa den norske Arbejdsløshedskommissions Betænkning, et ganske vidunderligt og fortræffeligt Arbejde, kun skrevet af 3 Mænd, men maaske just derfor saa fortræffeligt. Der fremhæves det netop, at det maa være Statens Opgave at forcere de offentlige Arbejder i daarlige Tider og holde igen i de gode. For saa vidt som vi, efter hvad der siges, staa i eller ved Indgangen til en usædvanlig stærk Spekulationsperiode, mener jeg, at den højtærede Trafikminister og den højtærede Finansminister med god Samvittighed kunne undlade at bruge en Del af de Bevillinger, de have faaet i Aar.

Idet jeg dernæst skal udtale en Beklagelse af — og det er en Beklagelse, jeg kommer frem med hvert Aar, og som jeg antager, at de Højremænd, der faa Sæde efter mig her, Gang paa Gang maa komme frem med —, at Finansloven sendes saa sent til Landstinget, at dette ikke faar ret stor Lejlighed til at gøre sin Indflydelse gældende, skal jeg meddele det selvfølgelig,